

Професійна олімпіада Володимира Козака

(Закінчення. Поч. на 1 стор.)

Попри досить молодий вік, Володимир Козак працює оглядачем вагонів уже 16 років. Із них три роки – на посаді старшого оглядача. Участь у конкурсах професійної майстерності брав уже п'ять разів. У перших трьох спробах зупинявся за крок від професійного п'єдесталу, займаючи четверту сходинку, а на минулорічному змаганні, яке відбувалося на базі ремонтного вагонного депо Коломия, посів друге місце і здобув почесне право представляти залізницю у фінальному конкурсі. Цей дебют не приніс Володимирі призового місця, проте дав важливий досвід, тому нині він налаштовується лише на перемогу.

– Чи довго і як саме готуєтеся до цьогорічних змагань, на що звертаєте основну увагу? І чим мотивуєте себе до перемоги?

– Скажу відверто, торік до другого місця в дорожніх змаганнях я готувався, як спортсмен до участі в олімпіаді. Тому до цьогорічного конкурсу почав готуватися відтоді, як прийшов із минулорічних змагань. У вільний час на роботі і вдома перечитував інструкції, підкреслював те, що запам'ятовую – бо дуже часто розумієш прочитане не з першого і навіть не з другого разу. На змаганнях рівня Укрзалізниці теорію треба знати досконало, у тестуванні – 90 питань стосуються вагонів, ПТЕ, сигналізації, охорони праці і ще 30 – суто гальмівної системи. Крім того, тренуюся збирати-розбирати автозчеп на швидкість і не тільки – у деталі вдаватися не буду, адже конкуренція на конкурсах такого типу шалена, тож не хочеться зараз розкривати всі секрети (усміхається).

Я за вподобаннями і в жит-

ті спортсмен – свого часу грав у футбол на обласному рівні, брав участь у спартакіадах Укрзалізниці у складі футбольної команди, а під час служби в армії бігав на лижах – навіть займав призові місця у змаганнях між частинами залізничних військ. Тому маю характер переможця, ніколи не здаюся. І якщо не вдасться перемогти цього року, робитиму наступну спробу. А основна мотивація, звісно ж, – професійна і фінансова. Недарма це – конкурс професійної майстерності, відчуваю, як у професійному плані з кожним роком вдосконалюю знання і навички. Та й нагороди отримувати приємно, зокрема цього року за перемогу в конкурсі президія дорожньої профспілкової організації Львівської залізниці нагородила мене безкоштовною путівкою у пансіонат "Галичина", де ми усією сім'єю чудово відпочили. Тому стараюся у тому числі і для своїх найрідніших – це сенс мого життя.

– Розкажіть про свій життєвих шлях: де народилися і вросли, чому вирішили вивчати залізничну професію?

– Народився я у 1977 році в селі Андріївка на Львівщині. Батьки мої працювали у сільраді і в колгоспі, а я після закінчення середньої школи подався на навчання до Львова – в училище залізничного транспорту, де опановував фах помічника машиніста тепловоза і слюсаря з ремонту рухомого складу. Після закінчення училища відслужив у війську. До речі, під час служби навчався на залізничного диспетчера. Закінчивши навчання,

отримав скерування у Львівську бригаду – спочатку в Чопі, а потім – у Львові, де й працював диспетчером. Коли минув термін армійської служби, прийшов на роботу в ПТО Львів слюсарем-ремонтником. 1997 рік став знаковим у моєму житті – тоді отримав скерування на навчання у дортехшколу. Звідти я вийшов, маючи за плечима четверту здобуту професію – оглядача-ремонтника вагонів, а три роки тому став старшим оглядачем вагонів. Одного часу пробував себе на іншій посаді – працював в інспекції зі збереження парку вагонів, проте повернувся до огляду, бо до цієї роботи в мене більше душа лежить.

– Що, на Вашу думку, основне у професії оглядача вагонів?

– Взагалі наша робота дуже відповідальна. Недарма ж проводять конкурси професійної майстерності серед оглядачів вагонів. Тут треба багато працювати і не тільки фізично, але й розумово. Накопичувати теоретичні знання – все одразу не завчиш, та й не допоможе це, бо потрібно розуміти, як все проходить на практиці, які процеси відбуваються у вагоні, чому ламаються ті чи інші деталі і як функціонує система. Наприклад, нашу професію часто асоціюють із постукуванням молоточком по буксах – у цьому процесі важливо мати хороший, я б навіть сказав музичний слух. Завдяки йому можна оцінити звуки, якими дзвенить колесо, і зрозуміти, чи є там несправності.

Або, скажімо, коли потріб-

но провести проміжкову ревізію букси вагона, оглядачі мусять обов'язково викликати мене, як старшого оглядача, для цього я маю допуск і знаю, у яких випадках і як правильно її проводити.

– Які поради можете дати молодим спеціалістам, що теж хочуть досягти вагомих здобутків у професійній майстерності?

– По-перше, берегти своє здоров'я, адже робота нелегка. Працювати, ніколи не здаватися і мати бажання перемагати. Нині у змаганнях оглядачів поставлено високу планку. У 2009 році оглядач вагонів, а нині майстер ПТО Львів Володимир Дорош посів друге місце у конкурсі Укрзалізниці, який відбувся у Дрогобичі. Думаю, в Україні не дуже багато ПТО, звідки одразу два оглядачі потрапляли на турнір всеукраїнського рівня. Тож є на кого рівнятися. Тим більше, що конкурс – це дуже хороший стимул для збагачення професійного досвіду, вдосконалення навичок, поглиблення знань.

Нині багато молоді приходить у нашу професію. Хочу побажати молодим працівникам наснаги закріплювати теоретичні знання на практиці. Зі свого досвіду навчання молодших оглядачів знаю, що це потрібно робити поступово і не лише розумними фразами з книжок та інструкцій, а й посягнувати буквально "на пальцях". Тоді все вийде.

Спілкувалася
Лілія ХОМИШИНЕЦЬ
Фото автора

Олександр Євтушик: "Кожен механізм вимагає від майстра поваги"

У кожного майстра свій підхід до техніки, та, напевно, усіх їх єднає спільна риса – повага до механізмів, із якими доводиться працювати. Це лише на перший погляд видається, що перед тобою набір деталей із холодного заліза, та насправді це не так. Будь-яка машина завжди відчуває руку професіонала – переконаний слюсар з ремонту рухомого складу локомотивного депо Ковель Олександр Євтушик.

Коли зустрілися із Олександром Тимофійовичем, його обличчя випромінювало спокій та впевненість. Мені видалося, що саме таким – спокійним та впевненим – він заходить у свій цех на початку робочої зміни.

– Родом я зі Старовижівського району Волинської області, – розповідає Олександр Євтушик. – Працювати в депо почав у 1982 році після служби в армії. До того закінчив Здолбунівське залізничне училище за спеціальністю слюсар з ремонту рухомого складу. Чому обрав саме залізницю? Навіть не можу точно відповісти, мабуть, так визначено долею. Пішов учитися, відслужив в армії, а далі почалася робота. Щоправда, спочатку трохи працював шофером, оскільки у відділі кадрів депо повідомили, що штат повністю укомплектований. Так минув майже рік, але за цей час від своєї мрії я не відмовився. Якось прийшов вантажівкою до Ковеля, знову зайшов у відділ кадрів локомотивного депо, а мені з порога: "Є місце у цеху підймання. Підеш?" – "Звичайно, піду", – відповідаю. Так за один день мене прийняли на роботу в депо.

На новому місці Олександра тепло зустріли, призначили йому наставника – слюсаря В'ячеслава Назарука. Коли працівники зі стажем бачили, що у молодого слюсаря щось не виходить, без зайвих слів підходили й допомагали. Зараз у цеху теж багато молодих хлопців, тож тепер Олександр Євтушик приходиться їм на допомогу.

– Ми займаємося ремонтом дизельних двигунів, – розповідає Олександр Тимофійович. – Можу відповідально сказати, що дизель – дуже "тонка" машина, до неї не підійдеш із кувалдою. У нас в цеху нема поділу на "свої" і "чужі" вузли, якщо потрібно, будь-який ремонтник береться за роботу. За 31 рік роботи в депо я вивчив всі вузли двигунів тепловозів. Нема такого, що

не доводилося б ремонтувати.

– Що вам найбільше запам'яталося за роки праці?

– Важко назвати щось одне. Знаєте, час біжить, мов вода крізь пальці. Здавалося, лише вчора переступив поріг депо, а за плечима вже понад 30 років праці. Я працюю по змінах: два дні на роботі, два – вдома. Деколи буває, що доводиться залишатися і після роботи, щоб провести, наприклад, реостатні випробування зібраного локомотива. Та родина давно звикла до такого графіка.

У нашому депо ремонтують тепловози М62, 2М62, 2М62У. Локомотиви приходять з усієї Львівської залізниці. Із запчастинами нині сутужно, та намагаємося дати всьому раду. Переважна більшість працівників у моїй зміні – молодь. Зі старих колег разом зі мною залишилося всього четверо. Та, незважаючи на важку і складну роботу, ніхто з молоді не думає полишати залізницю. Напевно, одна з причин у тому, що підприємство забезпечує стабільною роботою і гарантованим заробітком. Члени трудового колективу відчувають стабільність, а це зараз має дуже велике значення.

– Скільки часу, на Вашу думку, необхідно, щоб стати професіоналом у своїй справі?

– Нема якогось універсального критерію. Якщо згадувати власний трудовий шлях, то з першого дня у нашому цеху я брався за будь-яку роботу і завжди був готовий засвоювати нові знання. Без цього неможливо стати майстром. Коли брався за нову, незнайому роботу, хтось із досвідчених колег завжди був поруч. Кілька

років пішло на те, щоб вивчити всі вузли локомотива, хоча і зараз не можу з упевненістю сказати, що знаю абсолютно все. Із власної практики знаю, що впродовж року можна досконало вивчити один вузол дизельного двигуна.

У нас кожен працівник в основному спеціалізується на якомусь вузлі. Хтось лагодить турбокомпресори, я – редуктори і нагнітачі, та найбільше мені подобається робота з розбірки-збірки турбокомпресорів. Тут необхідно проводити багато контрольних вимірів, адже при збірці – мікронні допуски. Тому основний робочий інструмент, окрім набору ключів, – мікрометр.

– Як проводите дозвілля поза роботою?

– Коли маю вільний час, завжди їду в село, де залишилася батьківська хата і шмат землі. Картоплю, моркву, бурячки та іншу городину вирощую сам. Орної землі у нас 50-70 арів. Для того, щоб нормально її обробляти, купив маленький трактор і виконую ним всі види робіт: орю, саджу, сію і збираю урожай. Для цього багато потрібного спорядження зробив або переробив власноруч.

До виходу на заслужений відпочинок мені залишилося ще сім років, та одне можу сказати точно: як мене цей час, відразу переїду до села. Природа у нас чудова, є де відпочити: річка, довкола ліси, багаті грибами і ягодами. Дружина, діти і внуки теж люблять землю, природу і не марнують можливості побувати у селі: допомогти по господарству, відпочити на лоні природи.

Спілкувався Олександр ГЕРШУНЕНКО
Фото автора